

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΧΙΝΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐκήδευσεν ἑξαίρετον αὐτῆς μέλος, τὸν ὑποναύαρχον καὶ ἀρχηγὸν τοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως Δημητρίου Σαχίνη. Ὁ μακαρίτης Σαχίνης κατήγετο ἐκ τῆς ὀνομαστῆς οἰκογενείας τῆς Ἰδρίας ἢ ἐκλείσεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Γεώργιος Σαχίνης, χρηματιστὴς μοιραρχὸς κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Τὸ ὄνομα Σαχίνης ἔχει τὴν ἱστορίαν του. Ὁ παππὸς τοῦ ἀπὸ θανάτου ναυάρχου Ἀντωνίου Διοστίδου ἐκδύνατο πλοῖον τοσοῦτον ταχύ καὶ εὐστροφον, ὥστε οἱ Τούρκοι ἀπέδωκαν αὐτῷ τὸ ὄνομα Σαχίν (Ἰέραξ), ἐξ οὗ καὶ ὁ κυβερνήτης του ἐπεκλήθη Σαχίνης. Ὁ Δημήτριος Σαχίνης, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, ἀπεστάλη εἰς Μόναχον, ὅπου δαπάναις καὶ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας ἐξπαιδεύθη ἐν τῇ αὐτῇ στρατιωτικῇ σχολῇ. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του εἰσῆλθεν εἰς τὴν γαλλικὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς δόκιμος, εἰτα δ' ὡς ἀνθυποπλοίαρχος. Ἐκτελέσας διὰ τῶν γαλλικῶν ἀτμοπλοίων διαφόρους πλοῦς ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῷ 1843 κατέλθεν εἰς Ἑλλάδα, ὅπου καταταχθεὶς μετὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐν τῇ ναυτικῇ, ἐνυμφεύθη καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Περδρόμπε Παναγιωτίτσαν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πιστὴ καὶ εὐγενὴς σύντροφος παντός τοῦ βίου αὐτοῦ. Ἐκτοτε ὁ Σαχίνης προήχθη τακτικῶς, διακρινόμενος μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ διὰ τὰς γνώσεις καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ. Τῷ 1859 πλωτάρχης ὢν ὁ Σαχίνης διορίσθη κυβερνήτης τοῦ «Ὁδωνος», διετέλεσε δὲ ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ βασιλέως Ὁδωνος, εἰς ἣν οὐδαμῶς μετέσχεν — ἀνέκαθεν ἀφωσιωμένος εἰς τὸν χρηστόν καὶ ἀγαθὸν ἐκείνον ἡγεμόνα — καταδιωχθεὶς διὰ τοῦτο ἀμειλίχτως ὑπὸ τῶν ἐκασταστῶν. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, τῷ 1866, ὁ Σαχίνης ἔλαβε μέρος ὡς ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν εἰς τὸ ὑπὸ τὸν Βενιζέλον καὶ Ρούσσον Ἰανουάριον σχηματισθὲν ὑπουργεῖον. Μετὰ τὴν ὑπουργίαν του διορίσθη πρόεδρος τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου τηρήσας παραδειγματικὴν δικαιοσύνην περὶ τὴν ἀπονομήν τῶν συντάξεων τοῦ ταμείου τούτου. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1872 προήχθη εἰς πλοίαρχον, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ὑποναυάρχου Σαχτούρη διορίσθη κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς θαλαμηγού «Ἀμφιτρίτης», διατέλεσε ἐν τῇ θέσει ταύτῃ μέχρι τοῦ 1878, ὅτε ὁ βασιλεὺς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωρίσας αὐτὸν καὶ ἐκτιμήσας τὸν ἐντιμὸν χαρακτῆρα του, ἐκάλεσεν αὐτὸν ὡς στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου. Τὴν 3 Μαρτίου 1878 προσεδέσθη εἰς ὑποναύαρχον, ἀντιθέσαν δ' αὐτῷ συγχρόνως καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀλλάρχου, ἀπαλλαγέντος τοῦ κ. Ροδοστάμου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ κατέκτησεν ἀμέριστον τὴν εὐνοίαν, τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ἀπάσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Εὐθὺς τὸν χαρακτῆρα, εὐκρινῆς, προσηνὲς τοὺς τρόπους κατέχει παρ' αὐτῇ θέσιν, φίλου πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου. Ἡ βασίλισσα, ἥτις ἰδιαιτέραν πρός αὐτὸν ἔτρεφεν εὐνοίαν, τὸν ἀπεκάλει συνήθως «Ναυαρχέ μου». Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ ἐλληνικῇ αὐλῇ, ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῖς ἄλλαις, ὅπου ἀπῆρχετο συνοδεῶν τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ὁ Σαχίνης ἀπέκτησε συμπάθειαν πολλὰς. Οἱ γονεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ βασιλεῖς τῆς Δανίας, οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ του, αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας ἐξαιρετικὴν ἐπεδείκνυσαν εὐνοίαν πρός τὸν Ἕλληνα ναύαρχον καὶ ἀλλάρχην. Δυστυχῶς ἐσχάτως, δεινωθέντος τοῦ καρδιακοῦ νοσήματος ἐξ οὗ κατετρώχετο, κατέπεσε κληνῆρης, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ του δὲ ταύτη κατεφάνη πράγματι ἡ εὐκρινὴς ἀγάπη, δι' ἣς ἐτίμων αὐτὴν οἱ βασιλεῖς. Ἡ ἀνάστασις δὲ καὶ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος μετέβηκε παρ' αὐτῷ, ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους παραμένονσα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του. πολλὰς δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπῆρχετο πρός ἐπίσκεψιν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ ναυάρχου, ἐπὶ πολὺ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενος περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ζητῶν δὲ πάντοτε τὴν γνώμην του, εἰς ἣν περιήπτε κῆρος ἀναμφισβήτητον ἡ πολυετής πείρα καὶ ἡ εὐκρινὴς εἰς τὴν βασιλείαν ἀφοσίωσις του. Τὴν κηδεῖαν τοῦ Σαχίνη, ὅστις ἦτο τετιμημένος διὰ πλείστων ὅσων παρὰ τῶν βασιλέων, παρηκολούθησεν ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, προέμψασα ἐν συγκινήσει μέχρι τέλους εὐθὺς, ἀέριον καὶ ἐντιμὸν ἄνδρα.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Σιγὰ σιγὰ, ἀνεπαίσθητως σχεδὸν μὲ τὰς στερεοτύπους καθημερινὰς μεμφιμοιρίστων ἐφημερίδων περὶ τοῦ καύσωνος, μὲ τὴν τυραννικὴν αὐχμηρότητα τῶν μετεωρολογικῶν δελτίων, μὲ τὰς εὐεργετικὰς τῶν ἡθοποιῶν τοῦ γαλλικοῦ θιάσου τῶν Ὀλυμπίων καὶ τὴν ἐν αὐταῖς συντάραξιν παντοίων ψυχικῶν αἰσθημάτων, μὲ ὀλίγα ἀλλὰ πολὺ διατρητικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου, μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ Ἐφετερίου, μὲ τὴν προκατάληψιν καὶ τὴν ἀναστάτωση τῆς μελλούσης γενικῆς μετοικεσίας, μὲ τὸν κονιστωδῆ, ἀσφικτικόν, μονότονον βίον τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ θέρους καὶ τέλος

μὲ ἐν ράντισμα βροχῆς, ὡς ἐπίλογον, εἰς ἐνδειξιν ὅτι ἡ δύνατο νὰ μᾶς βλάψῃ τὴν σταφίδα καὶ νὰ μᾶς κατὰστρέψῃ τὰ περὶ ἰσοζυγίου χρυσῆ ὄνειρα, ὁ Αὐγουστος μᾶς ἀπεχειρέτισε καὶ ἔλαβε τὸ σκῆπτρον ὁ Σεπτέμβριος. Εἶνε λέγουσιν ὁ πρῶτος μὴν τοῦ φθινοπώρου, ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτου, ὁ μὴν καθ' ὃν μετὰ τὴν χαύνωσιν ἐπέρχεται γοργὴ ἡ δρᾶσις. Καλῶς ἤλθε λοιπόν, ἂν εἶνε πράγματι τοιοῦτος, μολονότι, ὡς πρός τὴν τελευταίαν τοῦ ἰδιότητος ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρησης, διότι ἀληθῶς δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ πῶς κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον, ὅτε λήγουσι τὰ θεάτρα καὶ παύουσι τὰ δράματα, ἀρχεται ἡ δρᾶσις.

*

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ καύσων ὁ φοβερὸς μετριάζεται ἐπαισθητῶς, καὶ ὁ ἥλιος, ὁ τόσον αὐθαιρέτως κυριάρχων κατὰ τοὺς προτέρους μῆνας, ὑποκύπτει. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ ἡμερολόγια κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀναγράφεται ἡ φράσις «Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ζυγόν.»

*

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Σεπτέμβριος νέος εὐρωστὸς κρατῶν εἰς χεῖρας πλάστιγγα ἰσόρροπον. Ὑποθέτομεν, ὅτι ἡ πράστασις αὕτη τοῦ Σεπτεμβρίου εἶνε καθαρῶς ἐλληνικὴ καὶ σχετίζεται ὅχι μὲ τὴν μυθολογίαν, ἀλλὰ μὲ τὸν προϋπολογισμὸν — τὸ ὅποιον ἐπάνω κάτω εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ὁ Σεπτέμβριος θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν μᾶλλον προσδοκῶν μηνῶν τοῦ ἔτους (ἴδε καὶ ὑπουργικὰς ἐφημερίδας), ἡ δὲ ἰσόρροπος πλάστιγγς δηλοῖ, ὅτι δι' αὐτοῦ ἐπέρχεται τὸ ἰσοζύγιον. Ἀμήν.

*

Καὶ αἱ συζητήσεις ἐν τοσοῦτῳ περὶ τοῦ πλεονάσματος ἢ τοῦ ἐλλείμματος, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, διότι εἰς τὴν χώραν μᾶς συμβαίνει τὸ πρωτοφανὲς καὶ περίεργον φαινόμενον νὰ διακρίηται ἡ ἀπανταχοῦ μία καὶ ἐνιαία ἀριθμητικὴ εἰς συμπολιτευομένην καὶ ἀντιπολιτευομένην. Κάμνει τοὺς λογαριασμούς τῆς ἡ Κυβερνήσεως καὶ οἱ φίλοι τῆς καὶ εὐρίσκουν πλεονάσμα· κάμνουν τοὺς λογαριασμούς των ἀφ' ἑτέρου οἱ ἀντιπολιτευόμενοι μὲ τὰ αὐτὰ στοιχεῖα καὶ εὐρίσκουν ἔλλειμμα πολλῶν ἑκατομμυρίων. Ὅσον ὁμως ἀλλόκοτον καὶ ἂν φαίνεται τὸ τοιοῦτον, ἔχει τὴν δικαιολογίαν τοῦ πρόδηλον· ἡ μία πολιτικὴ μερὶς δὲν δύναται νὰ ἐγκρίνῃ τὰς πράξεις τῆς ἀντιθέτου, οὐδ' αὐτὰς τὰς ἀριθμητικὰς.

*

Ἡ ἀσυμφωνία δὲ θὰ ἐπιταθῇ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔτι μᾶλλον, καθότι μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐν Γορτυνίᾳ χρυσορυχείου ἐπῆλθεν εἰς τὰς ἀριθμητικὰς γνώσεις τοῦ κ. Δηλιγιάννη διατάραις τοσοῦτον σφοδρά, καὶ τοιαύτη τὸν κατέλαβε πλουτομανία, ὥστε τὴν ἀπλὴν μονάδα ἀντικατέστησε διὰ τῆς χιλιάδος. Οὕτω τὰς πεντακισχιλίας δραχμὰς τῶν δαπανῶν τοῦ ἐν Πειραιεὶ καπνοκοπτηρίου ἀνεβίβασεν εὐτόλμως ἡ Πρωΐα του εἰς πέντε ἑκατομμύρια.

*

Καὶ ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος.

Ὡ! ὁ ἐκ Μολάων πολιτευτὴς ὀλίγον ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν μονάδα, μολονότι ὡς πολιτευόμενος εἶνε μοραδικός

εἰς τὸ εἶδος του. Τὸ πολὺ πολὺ ἤμπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν . . . μονίαν.

✱

Ἐπίσης καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς, ἐφ' ὧν φιλονεικοῦσιν οἱ ἄλλοι, αὐτὸς μένει ἀδιάφορος, ἐνόσω μάλιστα πρόκειται περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐσόδων. Θὰ ἐπεμβῇ καὶ θὰ λάβῃ τὸν λόγον, ὡς εἰδικός, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς ἀφαιρέσεως.

✱

Ἐδόθη καὶ τὸ σύνθημα τῆς καταμετρήσεως τῶν κομμάτων, διότι ἤρχισεν ἡδὴ νὰ γίνεταί λόγος καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς. Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἂν δὲν θὰ ἔχῃ πλεόνασμα εἰς τὰ ἐσοδα τοῦ Κράτους ὁ κ. Τρικούπης, θὰ ἔχῃ ὅμως πλεόνασμα εἰς τοὺς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὁπαδούς του. Τὸ τοιοῦτο δὲ εἶνε καὶ φυσικόν, διότι μετὰ τοῦ πλεονάσματος καὶ τῆς πλειονοψηφίας ὑπάρχει ἡ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλουμένη ἀναλογία κατὰ λόγον ἀντίστροφον ἢ ἀντιπεπονητόν· ὅσω μεγαλύτερα εἶνε ἡ πλειονοψηφία, τόσο μικρότερον τὸ πλεόνασμα.

✱

Μικρὰ περὶ θέσεις γραμματολογικῆς.

Τὸ πλεόνασμα, περὶ οὗ ἔγινε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί λόγος, διὰ μικροῦ ἀναγραμματισμοῦ γίνεται εὐκολώτατα νεόπλσμα. Φαίνεται, ὅτι ὑπὸ ἱατρικὴν ἔποψιν καὶ τὸ πλεόνασμα καὶ τὸ νεόπλσμα εἶνε τῆς αὐτῆς παθολογικῆς φύσεως.

✱

Διχεθεβαιοῦσιν αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες, ὅτι ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὴν προσεχῇ σύνοδον τῆς Βουλῆς ὅχι μόνον θὰ ἔχῃ πλειονοψηφίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπικρίαν θὰ δύναται νὰ σχηματίσῃ διὰ τῶν φίλων της. Ἀπικρίας ὅσας θέλει ἄς ἔχῃ ἡ Κυβέρνησις, δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀντίρρησην· ἀρκεῖ δι' αὐτῶν νὰ μὴ ἐκτραπῇ εἰς . . . ἀμαρτίαν.

✱

Ἐνῶ κατ' αὐτὰς αἱ σχέσεις ἡμῶν μετὰ τῆς ὁμόρου ἐπικρατείας ὑπῆρχον ἐγκάρδιοι ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ πιστεύωσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς τὸ βαϊράμιον, αἱ ἐν Θεσσαλονικῇ τουρκικαὶ ἀρχαὶ ἐποδοπάτησαν τὰς εἰκόνας τῶν ἡμετέρων βασιλέων. Ἡ κυβέρνησις μας ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἡ Πύλη ἀπήντησεν, ὅτι ἔγινεν ἐπίτηδες τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ μᾶς φανῇ, ὅτι αἱ μετὰ αὐτῆς καὶ ἡμῶν σχέσεις εἶνε εἰρηνικαί. Ἡ κυβέρνησις μας ἠρκέσθη εἰς τὴν δικαιολογίαν καὶ αἱ σχέσεις διετηρήθησαν φιλικώταται.

✱

Ἀλλὰ τὰς ἀγαθὰς ταύτας σχέσεις προώρισται ἔτι μάλλον νὰ συσφίγῃ ἡ γενναιοδωρία τοῦ ἐφηφισμένου καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς ὑκυρωμένου δημάρχου Ἀθηναίων κ. Συγγροῦ, ὅστις ἐσκόρπισεν ἀφθόνως λίρας εἰς Κωνσταντινοῦπολιν φιλοδωρήσας καὶ αὐτὸν τὸν Σουλτάνον διὰ πεντακοσίων λιρῶν. Δυσὶν θάτερον· ἢ ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐφυὲς κ. Συγγρός προβλέπει προσεχῇ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ καλλιεργεῖ ἀπὸ τοῦδε ἐπιρροὴν διὰ τὰς μελλούσας αὐτόθι δημοτικὰς ἐκ-

λογάς, ἢ ἐσκόπει διὰ τοῦ Πατισάχ νὰ δελεάσῃ τοὺς Ἑφέ(ν)τας, οἵτινες θὰ ἐκδικάσωσι τὴν ἐκλογὴν του.

✱

Μεγαλουργὰ σχέδια, μὲ τὸ σύνθημα τῆς φαντασίας ὕψος, προέτεινεν αὐθις ὁ κ. Στέφανος Ξένος περὶ καλλωπισμοῦ ἢ μάλλον εἰπεῖν περὶ τῆς ἐκ θεμελίων ἀνατροπῆς τῶν Ἀθηνῶν διὰ σειράς ἀσθρῶν ἐν τῇ «Ἀκροπόλει». Περίεργος ἰδίως μᾶς ἐφάνη ἡ ἰδέα τῆς διατρήσεως τῆς Ἀκροπόλεως (ὅχι τῆς ἐφημερίδος), δὲν ἐνθυμούμεθα χάριν τίνος σκοποῦ. Ἀγνοοῦμεν ἂν ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ξένος θὰ κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του καὶ νὰ διατρήσῃ τὴν Ἀκρόπολιν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ διατρήσῃ... τοὺς ἀνγνωστὰς τῆς Ἀκροπόλεως.

✱

Οἱ ἀδελφοὶ Ἴταλοι θέλουν καλὰ καὶ σώνει ἀδελφικῶς νὰ μᾶς μεταδώσουν τὴν χολέραν, βοῶντες καὶ συνταρασσόμενοι καὶ ἀπαιτοῦντες διὰ διπλωματικῶν προσέτι παραστάσεων τὴν κατάργησιν τῶν καθάρσεων. Νομίζομεν ὅτι οἱ Ἴταλοι εἶνε πολὺ ἀπικτητικοί. Ἀς κρατήσουν δι' ἐαυτοὺς τὴν χολέραν· δι' ἡμᾶς εἶνε ἀρκεταί.... αἱ ἀοῖδοι τοῦ χοροῦ τῶν ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ἃς ἐκάστοτε μᾶς ἐξαποστέλλουσιν.

✱

Εἶνε λογικόν ὅμως οἱ Ἴταλοι νὰ ζητοῦν τύπον ἐπιμόνως τὴν κατάργησιν τῆς καθάρσεως, ἔλεγε τις.

— Διατί;

— Διότι αὐτοὶ εἶνε ὁπαδοὶ τῆς ἀκαθαρσίας.

Ἄς

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ

Τώρα ξεθύμανε ὅση μπορεῖς
ποῦ κακὸ χρόνο νάχῃ, καλοκαίρι,
γιατί, εἴτε ἀργά εἴτ' ἐνωρίς
θὰ φύγῃς νὰ βρωμίσῃς καὶ ἄλλα μέρη.
Ἄς ξεθωριάσῃ πλέον ὅλ' ἡ φύσις,
ἀρκεῖ ἐσὺ, τρελλό, νὰ μᾶς ἀφήσῃς.

✱

Οἷ νὰ χαθῇ λοιπόν, συχαμερό,
τεμπέλικο καὶ κακομοιριασμένο,
ἀνόητο, κατ' ὅλα βρωμερό
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Λάττα ἀφωρεσμένο,
γεμάτο σκύνη, ζέστη, τρέλλαις, λέραις
καὶ μὲ τὸ φόβο νάλλῃ καὶ ἡ χολέρα.

✱

Ἐσὺ μᾶς φέρνεις κάθε μὲν χρονιά
ταῖς πρίμαις τοὺς τερόρους καὶ ἄλλα πράγματα,
τὰ θάματα π' ἀρχίζουν ἐτὴς ἐννια
καὶ τελειοῦν μόλις τὰ χαράγματα·
ἀλλ' εὐτυχῶς πεθαίνει καλοκαίρι,
καὶ οἱ στίχοι μου σ' ἀνάβουν τ' ἀγιοκαίρι.

Καὶ ἐκείν' ἔχει